

Joanna Adamczyk

„Zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze”

(streszczenie)

Rozprawa przygotowana pod kierunkiem Pani prof. dr hab. Elżbiety Traple

Problemem naukowym, którego analizie służy niniejsza rozprawa, jest kwestia znaczenia, pozycji systemowej i sposobu funkcjonowania w praktyce instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie polskim, przy uwzględnieniu prawa unijnego oraz prawa niemieckiego.

Przedmiotem analizy w niniejszej rozprawie jest zatem instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze. Instytucja ta, jako konstrukcja odrębna, jedna z bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji znaku towarowego oraz unieważnienia prawa ochronnego, pojawiła się w polskim systemie prawnym wraz z ustawą - Prawo własności przemysłowej z 2000 r. (obecnie: art. 129¹ ust. 1 pkt 6) p.w.p.). Źródłem normatywnym analizowanej instytucji jest prawo unijne. Obowiązki w prawie polskim instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w obecnym kształcie jest wynikiem implementacji postanowień Dyrektywy 89/104/EWG.

Od czasu wejścia w życie regulacji ustawy - Prawo własności przemysłowej w 2001 r., zgłoszenie znaku towarowego w złej wierze jest samodzielną konstrukcją normatywną, kwalifikowaną jako bezwzględna podstawa odmowy rejestracji znaku towarowego oraz unieważnienia prawa ochronnego na znak towarowy.

Instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, a zwłaszcza zastosowane w jej ramach kryterium „złej wiary”, jako przesłanka oceny zgłoszenia znaku do rejestracji, nie doczekały się ani ogólnej definicji normatywnej, ani też innego dookreślenia, zarówno w ramach prawa Unii Europejskiej, jak i w polskim prawie znaków towarowych. Wyjaśnienie przedmiotowej konstrukcji prawnej pozostawiono zatem w gestii judykatury i nauki prawa. Szczególnie istotną rolę w tym zakresie, z uwagi na wspomnianą genezę instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w państwach członkowskich UE, pełni orzecznictwo sądów unijnych dotyczące wykładni i stosowania przepisów unijnych aktów prawnych, regulujących kwestię zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze.

Główny obszar analizy przeprowadzonej w ramach niniejszej rozprawy stanowi prawo polskie. Przedmiotem zainteresowania jest bowiem instytucja zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w polskim prawie znaków towarowych. Kolejny obszar badań, istotny z uwagi na genezę polskich regulacji oraz wpływ na prawo polskie, stanowi unijne prawo znaków towarowych, w szczególności postanowienia dyrektyw znakowych stanowiące źródło polskiej regulacji dotyczącej złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego. Analizie poddane zostało także niemieckie prawo znaków towarowych w obszarze problematyki zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze, jako wybrany przykład regulacji krajowej innego niż Polska państwa członkowskiego UE, w którym funkcjonuje instytucja zgłoszenia znaku w złej wierze, oparta na tym samym, unijnym źródle regulacyjnym.

W ramach niniejszej rozprawy omówione zostały następujące zagadnienia (w poszczególnych rozdziałach pracy). Po wprowadzeniu do problematyki rozprawy, w rozdziale drugim przedstawiono koncepcję kryteriów dobrej i złej wiary na gruncie prawa cywilnego. Kolejny rozdział (trzeci) dotyczy instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w prawie unijnym. W tym zakresie w sposób szczególnie uwzględniono orzecznictwo sądów unijnych, w tym zwłaszcza kluczowy dla rozumienia złej wiary w prawie unijnym wyrok TSUE w sprawie *LINDT*. Dalsza część rozprawy (rozdział czwarty) dotyczy prawa niemieckiego, jako przykładu implementacji postanowień dyrektywy znakowej w prawie krajowym. Piąty rozdział rozprawy dotyczy sposobu rozumienia przesłanki złej wiary przy zgłoszeniu znaku towarowego w prawie polskim (w stanowiskach judykatury i nauki prawa). Kolejne rozdziały rozprawy mają na celu przedstawienie instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze w kontekście systemowym polskiego prawa znaków towarowych. Rozdział szósty dotyczy konstrukcji, charakteru i skutków prawnych omawianej instytucji. W tym zakresie przedstawiona została także relacja pomiędzy instytucją zgłoszenia znaku towarowego na rzecz agenta lub przedstawiciela (art. 161 p.w.p.) a zgłoszeniem znaku towarowego w złej wierze. Natomiast w rozdziale siódmym analizowana instytucja została zobrazowana w kontekście podstawowych zasad systemu prawa znaków towarowych oraz jej relacji z niektórymi innymi instytucjami prawa znaków towarowych. W tej części pracy przedstawione też zostało znaczenie instytucji zgłoszenia znaku w złej wierze jako swoistego mechanizmu rozstrzygnięcia konfliktu praw lub interesów, a ponadto - omówiona została relacja przedmiotowej instytucji prawnej oraz regulacji dotyczących zwalczania nieuczciwej konkurencji, a także regulacji dotyczących rejestracji nazw domen internetowych oraz ich używania w złej wierze. Końcowy merytoryczny rozdział rozprawy zawiera podsumowanie przeprowadzonej analizy, przedstawienie wniosków płynących z tej analizy oraz konkluzje końcowe dotyczące hipotez postawionych na wstępie niniejszej rozprawy, odnoszących się do znaczenia i statusu instytucji zgłoszenia znaku towarowego w złej wierze.

Joanna Adamczyk
27.02.2020